

Romy Brink: Niemand wist van mijn anorexia

zondag 11 november 2001

Toen Romy Brink (schuilnaam) als nakomertje werd geboren, was iedereen blij behalve haar moeder. Als er iemand jarig was, maakte iedereen feest, behalve Romy's moeder. Zij was haast permanent in een depressieve toestand, met slechts aandacht voor zichzelf. Toen Romy als vierjarig kind haar bordje niet leeg at, viel haar moeder dat dan ook niet op. Anorexia. En niemand wist het.

In het ouderlijk huis van Romy (nu 37) heerste altijd een geladen stemming. Iedereen voelde: 'Er zit hier iemand met zichzelf in de knoop en dat is moeder', meestal de sfeermaakster in huis. Natuurlijk, als kind besepte Romy dat niet, maar ze voelde intuïtief wel aan dat ze maar beter niet met vriendinnetjes thuis kon komen. Zijzelf was al teveel, en dan ook nog iemand extra... Verjaardagspartijtjes? Ondenkbaar! Aan alles was dan merkbaar dat dat teveel was.
Verantwoordelijkheden

Romy: „Achteraf kan ik verklaren hoe ik al zo vroeg aan anorexia gekomen ben. Ik moest beschikbaar zijn voor mijn moeder, maar zij gaf er niets voor terug. De verantwoordelijkheden die ik droeg, vormden een grote belasting. Mijn moeder durfde niet zonder mij boodschappen te halen, dus als ik er niet was, was ik er verantwoordelijk voor dat zij niet naar de supermarkt kon. Zodoende sloeg ik de eerst klas van de kleuterschool over. Emoties liet ik niet toe, want dat kon mijn moeder ook niet aan. Als ik boos was, zei ik niets, uit angst voor de scène die dan volgde. Zo leerde ik mezelf niet kennen, ik speelde een rol."

„Zelf bepaalde ik niets over mijn leven. Nergens had ik controle over, maar mijn etenspatroon onderwierp ik aan een streng regime. Dat begon al op mijn vierde. Ik ging rommelen met eten. Dat was de enige manier om aandacht te krijgen. Als ik niet wilde eten, zorgde mijn moeder dat er iets anders was, speciaal voor mij. Dan kreeg ik toch speciale aandacht en dat was een bevestiging dat ze toch wel om me gaf. Eten had voor mij nooit een normale functie."

Antwoord

Dat bleef zo, tot zeven jaar geleden. Romy's moeder overleed en Romy viel in een 'gat'. Haar ziekte begon zich in al zijn vernietigende kenmerken te mobiliseren. Overgeven volgde op vreetbui en vreetbui op depressie. En dat terwijl haar oudste dochter de puberteit naderde. Als zij het ook eens kreeg, met zo'n voorbeeld? Romy besepte: dit moet nu stoppen! Ik moet hulp inschakelen! Ze liet zich bij het Riagg onder een zes maanden durende behandeling stellen. „Ik zou het wel eens opknappen, hier moest een einde aan komen."

De cursus liep op een gegeven moment op zijn eind toen Romy weer in de wachtkamer van het Riagg zat. „Iedereen las een tijdschrift, ik ook.... Diepe stilte. Toen, ineens, een stem: 'JEZUS IS HET ANTWOORD'." Romy keek op. Wie sprak daar zo luid en duidelijk, deze „irritante" boodschap? Romy kon het zelf wel hoor, dat zou ze de boodschapper duidelijk maken ook. Kom op, wie had het hart? Wie Romy voor genezing ook nodig had, niet Jezus. Echter... Niemand keek op van zijn tijdschrift. Niemand in de wachtkamer toonde ook maar de geringste belangstelling. Niemand had het gezegd... En toch was het er. Boos las ze verder... Het antwoord? „Ik had helemaal geen antwoord nodig."

Bord leeg

De behandeling was achter de rug en Romy was van haar anorexia af. Voor het eerst in haar huwelijk at ze gewoon mee aan tafel. Haar bord keurig leeg. „Alles voor elkaar. Ik voelde me ge-wel-dig!" Het duurde maar even of de terugval kwam. Eerst werd sport een nieuwe obsessie voor me, echt hele dagen. Romy: „Ik moest ergens met mezelf naar toe. Mijn moeder had tot haar overlijden al mijn aandacht opgeëist. Soms belde ze wel vijftien keer op een dag. Ze moest ergens heen met haar depressie. Toen zij er niet meer was, kwam ik aan mezelf toe en kwam ik mezelf tegen. Eerst dus die Riaggbehandeling, genezing, toen sport en daarna weer de eetstoornissen. Ik dacht dat ik gek werd. Wat helpt nu nog!? Het was dus niet weg? Nu ging het pas echt mijn leven beheersen."

Stroomversnelling

Langzamerhand begon Romy zich af te vragen of ze iets miste in haar leven. „Ik was christelijk opgevoed, maar mijn man en ik deden er weinig aan." Op een avond kwam alles in een stroomversnelling. Romy kreeg voor het eerst een zogenaamde hypo. Dat was de eerste aankondiging van haar suikerziekte. „Ik dacht dat ik ging sterven. Mijn hart ging tekeer en ik voelde me wegzakken. Peter, mijn man, was niet thuis. Ik kon nog maar een ding doen: Roepen tot God. 'Here, als u er bent, help me dan! Als u me hebben wilt, zoek me dan maar op'. En Hij vond me en hielp me. Die avond kreeg ik God terug.

Ik weet dat het raar klinkt, maar de obsessies rondom eten verdwenen in een klap. Weg uit mijn denksysteem. Lichamelijk ben ik nog steeds niet beter. De suikerziekte is gebleven. Het 'voordeel' daarvan is dat het me dwingt een zeer streng eetpatroon aan te houden. Dat is eigenlijk een zegen. Als ik niet eet, overlijdt ik. De ziekte regelt mijn eetpatroon."

Bekeringsproces

Hoe meer Romy zich met geloofszaken bezig hield, hoe meer Peter zich ertegen begon af te zetten. 'Jij zegt dat je gelooft, maar moet je zien hoe ziek je bent'. „Gelukkig hield hij me niet tegen toen ik me opgaf bij een Alphacursus van De Kandelaar, een evangeliegemeente in Rotterdam. Die cursus speelde een grote rol in het bekeringsproces. Peter ging er niet heen en hij wilde ook niet mee naar de gemeente. 'Goed, een keertje dan'. Maar toen wilde hij de volgende week weer en na afloop zei hij: 'Ik geloof dat ik die cursus ook maar ga doen'. Ook hij ontmoette toen de liefde van God voor hem.

Twee jaar geleden zijn we gedoopt met de tekst: Niet gij hebt mij, maar ik heb u verkoren. Dat is wat ieder nodig heeft, vooral ook anorexiapatiënten. Je kunt je hele leven in een slachtofferrol blijven zitten, maar God kan pas bij je komen als je alles los laat. Je bitterheid, je haat en je teleurstellingen moeten allemaal naar Hem toe en bij Hem blijven."

Marcus Wisse

Bron: Visie week 44, 2001. Voor Keerpunt wordt de schuilnaam Romy Brink gebruikt omwille van privacy. Romy heeft haar verhaal ook op de televisie verteld.